

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΓΕΦΥΡΑ

ΤΟΥ VICTOR HELLING

Εἰς τὸν δρόμον τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας ἔβλεπον μαύρας σκιὰς νὰ διέρχωνται μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ κλείσουν ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ τραίνου. Οἱ ταξειδιῶται ἔβγαζαν τὸ κεφάλι τους ἔξω καὶ ἔντρομοι ἔμπαιναν ἀμέσως μέσα. Ἐνα σύνεφον μαύρης σκόνης τοὺς ἐκτόπα μὲ ὀριγὴν κατὰ πρόσωπον. Ὀλόκληρος ἡ ἀμαξοστοιχία ἦτο ἐπὶ ποδός.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι σεισμός—αὐτὸ εἶναι ἓνα τορνάντο, εἶπεν ὁ Γερμανοαμερικανὸς δρ. Χάϊβολντ, ἄς δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴ πέσωμεν μέσα, νὰ τοῦ διαφύγομεν!

Ἡ δρις Ἑλένη Λόκβουδ μὲ τὴν ὁποίαν τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνεζήτει μόλις προσεπάθησε νὰ σηκωθῆ ἄπο τὴν θέσιν τῆς ἐτινάχθη μὲ τόσην ὀρμὴν, ὥστε ἔπεσε κυριολεκτικῶς ἐπάνω του. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἔσβυσαν καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα. Ἡ δύναμις τοῦ συρίζοντος ἀνέμου ἀφοῦ ἔθραυσε ἓνα μεγάλο τζάμι ἐτίναξε καταμεσῆς τοῦ διαμερίσματος ἓνα μαθρον, ἓνα ὑπάλληλον τοῦ βαγκόν—λί, ὁ ὁποῖος πεζόμένος ἀπὸ τὴν ὀρμητικότητα τῆς θυέλλης ἔπεσεν ἐπάνω εἰς μίαν ἀρκετὰ εὐσωμον κυρίαν ποῦ ἐκιάθητο πλησίον τῆς Ἑλένης Λόκβουδ. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὀλόκληρον τὸ διαμέρισμα ἐγένετο ἀπὸ σπασμένα γυαλιὰ. Αἱ ἀποσκευαὶ ποῦ ἦσαν εἰς τὰ δίττω ἔπεσαν ἔξω καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸ κεφάλι ἀρκετὰ ἰσχυρὰ τὸν σύζυγον τῆς κυρίας. Δι' ἓν λεπτόν ἐφάνη, ὅτι ἐστάθη ἡ ταχεία Μεσοσυρῆ—Εἰρηνικοῦ. Ἐπειτα ὁμως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς μὲ διπλάσιαν ταχύτητα ἀπὸ πρὶν. Ὁ Δρ. Χαίβολντ περιετόλιξε τὴν σύντροφον τοῦ ἀξειδίου του ἔ-

ως τὴν μύτη μὲ τὸ ἐπανωφόρι τῆς καὶ ἐσήκωσε ἔπειτα τὸν γυαζὸν τοῦ. Ἡ εὐσωμος κυρία ποῦ ὁ σύζυγός τῆς προσεπάθει νὰ ἐξέλθῃ γάτο ἀπὸ τὰς ἀποσκευὰς ἔκρυψε μὲ τρόμον τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὴν γούναν τῆς.

Τὰ κίτρινα φῶτα ἐνὸς σταθμοῦ ἀντανάκλωσαν ἐπάνω εἰς τὰ σκονισμένα τζάμια σὰν ἀγωνιώδη φαντάσματα. Ἐφαίνοντο σὰν τὰ κηγλιδωτὰ παράθυρα τῶν φηλακῶν. Τοῦ Δρ. Χαίβολντ ποῦ ἐστένετο εἰς τὴν πόρταν διέφυγε ἡ φωνὴ «εἶμεθα ἀιχημάτωτοι». Προσέθεσε ὁμως ἀμέσως «ἂν τὸ τραῖνο ἀνδύξῃ εἰς αὐτὴν τὴν ταχύτητα, τότε ἐσώθημεν».

—Πρέπει νὰ σωθῶμεν, εἶπεν ἡ Ἑλένη.

—Φυσικὰ, ἀπήντησεν αὐτὸς, χωρὶς νὰ τὸ πιστεύῃ οὔτε ὁ ἴδιος. Ἐγνώριζε τοὺς κηκλώνας αὐτοὺς ποῦ πολλὰς φορὰς κατ' ἔτος ἐγείρονται εἰς τὰς περιφερείας τοῦ Μισσοσιπὴ καὶ τοῦ Μισσορρῆ καὶ προσενῶσι μεγάλας καταστροφάς. Ἀπέναντι τῆς δυνάμεως ἐνὸς τοιοῦτου φυσικοῦ γεγονότος τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιτάξῃ ἡ ἀνθρώπινη δύναμις. Ὁ Δρ. Χαίβολντ μόλις τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχε ἴδῃ, ὅταν ἓνας θυελλώδης κηκλὼν εἶχεν ἐγερθῆ εἰς τὸ Ὄχιο, πῶς ἐξεριζόνοντο τὰ δένδρα κατὰ σειρὰν τῶν δεινδροστοιχιῶν, πῶς τεράστια τράμ ἐξετροχιάζοντο ἀνετρέποντο καὶ συνετριβόντο. Ἐγνώριζε, ὅτι καμιάν φροῶν ὁ κηκλὼν αὐτὸς ἐγείρεται μὲ μίαν πίεσιν ἴσην μὲ τὴν δύναμιν ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων ἴππων, μὲ μίαν πίεσιν δηλαδὴ ἴσην πρὸς τὴν δύναμιν, ποῦ ὅλα αἱ μηχανικὰ, ἀνθρώπινα καὶ ζῶϊκα δυνάμεις τῆς γῆς δύνανται νὰ παραγάγουν. Εἶναι εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος μὴ

σταγόν ἐν ὄρειανῷ ποῦ θά τύχη μέσα εἰς μίαν τοιαύτην ἀνεροζάλην. Καί εἰς τὴν διάθεσιν ἐνόσ τοιαύτου κυκλῶνος εἶχε παραδοθῆ ἡ ἀστοριακῶς τρέχουσα ἀμαξοστοιχία... ποῦ δὲν ἔμοιαζε πλέον παρὰ μὲ ἓνα φερόγοντα ὄφιν.

— Εἶμαι τυφλός, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶχε καταπλακωθῆ ἀπὸ τὰς ἀποσκηνάς, ἔσπασαν τὰ γυαλιά μου καὶ ἐπεχείρησε ψάχνοντας νὰ πλησιάσῃ τῇ γυναίκα του.

Ὁ Δρ. Χάϊβολντ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέτην ἓνα κουτί σπῆρτα ἠναίφ ἓνα καὶ τὸ τρέμον φῶς ἐφώτισε διὰ μίαν στιγμὴν τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλένης.

— Δὲν φοβάσαι; τὴν ἠρώτησε διότι ἦτο τελείως ἥσυχος.

— Αὐτὸ δὲν θά ἐβροῆθαι εἰς τίποτε, ἀπήντησε αὐτῇ, ἐνῶ τὸ φῶς ἔσβησε. Ἀλλὰ μόνον διὰ μίαν στιγμὴν ἦτο σκοτάδι, διότι ἀμέσως ἠναψαν πάλιν τὰ ἠλεκτρικά φῶτα.

— Δόξα σοι ὁ θεός!

Ὁ Δρ. Χάϊβολντ ἔσκυψε, ἐσήκωσε καὶ ἔδωκε τὰ γυαλιά του εἰς τὸν κύριον ποῦ ἔψαχνε δι' αὐτά.

— Εὐτυχῶς τὸ ἓνα γυαλί δὲν ἔσπασε ἐφώναξε αὐτός. Διότι ἔπρεπε νὰ φωνάξῃ καγεῖς ἐκεῖ μέσα διὰ νὰ ἀκοσθῆ. Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐτινάχθησαν ὅλοι ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ ἔπασαν ὁ ἓνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν θύελλαν. Τὸ τραῖνο ἔκαμε ἀπότομον στροφῆν.

Ἡ Ἑλένη κατένευσε.

— Τώρα ἡ γραμμὴ εἶναι τελείως εὐθεῖα.

Φῶς ἦτο τώρα, ἐπομένως μπορούσε νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρταν ποῦ προηγουμένως εἶχε σφηνωθῆ ἔτσι ποῦ τοὺς ἐκράτει ὅλους ἀλχημαλιώτους μέσα εἰς τὸ κουπέ. Ἐπάνω ὅμως εἰς τὴν προσπίπτειαν αὐτὴν ἐστάθη, ἔβγαλε νευρικά τὸ ὄρολόγιον· «Θεέ μου, ἐψιθύρησε ἡ γέφυρα....»

Κανεῖς ἀπὸ τοὺς τρεῖς συνταξιδιώτας του δὲν τὸν ἀντελήφθη. Οὔτε καὶ ἡ Ἑλένη Λόκβουντ, τῆς ὁποίας αἱ σκέψεις ἔτρεχον ἔμπρὸς καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ τραῖνο.

Ἡ πόρτα δὲν ὀπτεῖται παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας καὶ ἐνόσ μαῦρον ποῦ προστέρεξεν.

— Πρέπει νὰ ἐξέλθω, ἐφώναξε ὁ Δρ. Χάϊβολντ. Ἦρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ τζάμι. Ἐπειτα μὲν εἶδε, ὅτι οἱ γρόνθοι του δὲν ἀρκοῦσαν, ἦρχισε νὰ κτυπᾷ καὶ μὲ τὸ μπαστοῦνι του. Τέλος τὸ χονδρὸ τζάμι ἔσπασε. Μία μεγάλη

ὀπὴ ποῦ ἔγινε εἰς τὴν πόρταν ἀφῆκε τὸν ἄνεμον νὰ μπῆ ἀμέσως καὶ ὀρηκτικῶς εἰς τὸ κουπέ.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ τί συμβαίνει; τί κάμνετε;

Δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν τῆς δνιδος Ἑλένης. Κρυῖος ἰδρῶς περιέλουσε τὸ μέτωπόν του. «Ἡ γέφυρα!» ἐφώναξε, «δὲν γνωρίζετε, ὅτι σὲ λίγο θά φθάσωμεν τὴν μεγάλην γέφυραν τοῦ Μισσουρη;»

Ἐξὼ εἰς τὸν διάδρομον ἓνα πλῆθος μὲ πρόσωπα τρομαγμένα ἔτρεχε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

«Ἡ γέφυρα» ἐφώναζον ἔξω. Σὰν μανιακὸς ἓνας ἀδύνατος ἄνθρωπος ἐτραβοῦσε τὸ «σύνθημα τοῦ κινδύνου». «Σὲ πέντε λεπτά—τί λέγω;—σὲ τρία λεπτά, ἐφώναξε, θά μᾶς καταπιῇ ὁλος τὸ ποτάμι, ἂν δὲν σταθῆ τὸ τραῖνο»

Καὶ γύρω του ἐζλαιον γυναῖκες ὠχραί, ἐσπρώχοντο ἄνδρες μὲ πρόσωπα ἀπελπιστικά καὶ ἐφώναζον καὶ ἐμούγγριζον σάν τραῖλοι μὲ πρόσωπα ποῦ ἐπάνω των ἦτο ζωγραφισμένη ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου, ἐνῶ ἀπ' ἀκρου εἰς ἄκρον ἀντηχοῦσε ἡ φρικκώδης φωνή: «ἡ γέφυρα!...»

— Ὁχι εἰς αὐτὸ τὸ κλουβί! ἐφώναξε καὶ ὁ Δρ. Χάϊβολντ. Τὸ κλειστὸν αὐτὸν διαμέρισμα θά ἦτο ὁ τάφος ὅλων, ἂν δὲν κατόρθωσαν αὐτὸς νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ὀδηγοῦ τῆς μηχανῆς. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνέλαβε μίαν λέξι ἀπ' ἔξω ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ παγώσῃ. «Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαῦρους εἶχε φωνάξει τρέχων:

«Ὁ μηχανοδηγὸς ἐκρημνίσθη!»

Ἄν αὐτὸ ἦτο ἀληθές, τότε, ἔ τότε τὸ τραῖνο θά ἔτρεχε χωρὶς ὀδηγὸν πρὸς τὴν μεγάλην γέφυραν τοῦ Μισσουρη, πρὸς τὸν βέβαιον θάνατον ὅλων!

Τέλος ἡ πόρτα τοῦ κλουβιοῦ ἦνοιξε. Ἦσαν πλέον ἐλεύθεροι. Ὁ Δρ. Χάϊβολντ ἐπήδησεν ἔξω εἰς τὸν διάδρομον, ἔτρεξε πατῶν ἐπάνω εἰς λιποθυμισμένας γυναῖκας καὶ παιδιὰ πρὸς τὴν μηχανήν. Ἐφθασε εἰς τὸ βαγόνι τῶν ἀποσκευῶν. Ἐδῶ ἐτελεῖωεν ὁ δρόμος. Ἐντρομοὶ μαῦροι βοηθοὶ τοῦ μηχανοδηγοῦ ἐπερήμεναν ἔτοιμοι νὰ πηδήσουν.... Ἡ πόρτα ἦτο διάπλατα ἀνοικτή. Ἐνας ἄγριος ἀνεμοστρόβιλος ἀπὸ ἄμμον ἐχοροπήδα εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἐνας μαῦρος εἶχε δεθῆ ἀπὸ τοὺς συντροφους του. Εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ ἀνέβῃ εἰς τὴν μηχανήν.

Μίαν ἀκρωτηριασμένην μάζαν ἄνε' αὐτοῦ

ἔσουραν ὀπίσω.

Μόνον μίαν στιγμὴν ἐσκέφθη ὁ Λο. Χαίβολντ εἰς τὸν νοῦν του ἦλθον οἱ ἑκατὸν ποῦ διέτρεχον τὸν ἑσχατὸν τῶν κινδύνων.

«Τὸ σοκινί· ἐφύναζε καὶ ἀμέσως ὅλοι σὺν νὰ ἐπερίμεναν ἀπὸ αὐτὸν τὴν σωτηρίαν του, ἔσπευσαν. Μὲ τὰ τέσσερα ὁ Λο. Χαίβολντ ἐπλησίασε τὸ ἄνοιγμα. Ὁ ἄνεμος τοῦ ἔπερνε τὴν ἀναπνοὴν..... ἔπειτα ἐσηκώθη λεγάκι καὶ ἀνερχομένη εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος. Ἐνόμιζε ὅτι μακρὰ ἔβλεπε τὰ φῶτα τῆς γεφύρας. Δὲν εἶχε νὰ σκεφθῇ... Ἀπὸ δευτερόλεπτα ἐξηρτάτο ἡ ζωὴ τῶν ἑκατὸν, Πιεζόμενος φοβερὰ ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἀφοῦ ἐξήντησε ὅλας του τὰς δυνάμεις ἐφθασε τέλος κατασχιμμένος εἰς τὴν μηχανήν. Ἄν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του ἀπὸ τὴν παραζάλην τοῦ ἀνέμου ἔν τούτοις ἐσφίχθη καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ σω-

τήριον φρένο.

Ὁ τρομερὸς ἀντίκτυπος τοῦ φρένου τὸν ἐπέταξε κάτω. Ὑστερὰ ἀπὸ ὀλίγα λεπτά μόλις ἀντελήφθη, ὅτι εἶχε πέσει ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου. Μὲ κρότον ἐξωφαντικὸν ἢ μηχανὴ ἤρξατο νὰ μετακίβη τὴν ταχύτητά της. Ὁ Λο. Χαίβολντ ἐπεχείρησε νὰ σηκωθῇ νὰ φρενάρι ἐκ νέου. Ἐνας ἄλλος ὅμως τὸν ἐπρόλαβε καὶ ἐσταμάτησε τελείως τὸ τραῖνο. Αἰμα ἔρρεν ἀπὸ τὴν πληγὴν τῆς κεφαλῆς του. Σιωπηρὰ ἔσφιξε τὸ χεῖρ τοῦ Λο. Χαίβολντ. Ἦ το ὁ μηχανοδηγός.

Ἐκατὸν εἴκοσι μόλις μέτρα μακρὰν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἐστάθη τὸ τραῖνο ἔρρεν ὁ Μισσουρί. Τὸ ρεῦμα του παρέσυρεν μεθ' ἑαυτοῦ τὰ συντρίμματα τῆς ὑπὸ τοῦ κυκλῶνος καταστραφείσης γεφύρας.....

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ

— Ἄνω τὰς ἀροκκρῦξεις τοῦ Ναπολέοντος.

Καὶ τὸ ἔτος 1808 καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παλέμου μετὰ τὴν Ἰσπανίαν εἶνε γνωστὸν πόσον ἡ Ἀγγλία ἐβοήθησε δι' ὀπλων καὶ χρημάτων τὴν Πορτογαλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὴν τρομερὰν αὐτῶν ἀντίστασιν κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ Ναπολέοντος, ἅτινα ἔν τούτοις δὲν εἶχον ἀπαρτισθῆ ἀπὸ τοὺς παλαιμάχους τῶν ἐνδόξων μαχῶν τῆς Ἰταλίας καὶ Γερμανίας, ἀλλὰ ἀπὸ νεαροὺς νεοσυλλέκτους, οἱ ὅποιοι ὑπῆρξαν πάντοτε ἀντικείμενον χλευασμοῦ διὰ τοὺς ὑπερηφάνους ὄρεινους κατοίκους τῆς Ἰβηρίας.

Ἴδου ἡ προκήρυξις πρὸς τοὺς στρατιώτας του:

«Ἄς φέρωμεν τοὺς θριαμβευτικοὺς ἀπὸ τοὺς μας μέχρι τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους. Καὶ ἐκεῖ θὰ ἔχωμεν κἄτι νὰ διεκδικήσωμεν. Στρατιῶται, ὑπερέβητε τὴν δόξαν πάντων τῶν συγχρόνων, ἀλλὰ ἔχετε ἄραγε φθάσει τὴν δόξαν τῶν στρατῶν τῆς Ρώμης, οἵτινες κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς καὶ μόνης ἐκστρατείας ἐθριαμβεύσαν εἰς τὸν Πήνον, εἰς τὸν Εὐφράτην, εἰς τὴν Ἰλλυρίαν.» Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον σκεπτόμενος ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν «Αἱ κατηραμένα αὐτὰ ἐπιχειρήσεις τῆς Ἰσπανίας μοῦ στοιχίζουν πολὺ ἀκριβὰ».

